

ציון לנפש חבר

מלאו שלושים יום למן אותו יום, בו לווינו את ראובן למנוחת עולם.

אותה שעה שקעה השמש באודם דם, והשדות השחרעו עזובים ושוממים לאחר הקציר, כך שקעה גם שמשו של ראובן באודם דם, אך הוא את קציר חייו לא קצר...

ומה נספר עליו עתה?

הוא לא היה בין השאור שבעיסה, אלא פרודה מהעיסה גופא, אותה עיסה שממנה

נאפה לחם החיים. הוא לא היה בין מניחי היסודות, אולם חלקו היה עם אלה הרבים, אלמי הנפש וצנועי העלילה, אשר חייהם ופעלם משמשים יסוד נאמן לבנין כל חברה.

את רוממות מצוות התנועה לא נשא על שפתיו, אך בכפיו השתים תרם את חלקו להפוך את המצוות למציאות. כשנקרא בשנות המאורעות לפלס נתיב ביערות הכרמל, נענה ברצון והתגייס, ללכת אל אותו מקום מרוחק משוב עברי ומופקר לבני הכנופיות. ומשחזר ושוב פנו אליו בקריאה, התגייס אף זו הפעם והלך לפלוגת היט. סבל היה, אחד מאלה אשר כתפם פורקן לסבל האומה. ומשחזר מפלוגת היט, התגייס בשלישית, ועבד במחצבת מנחמיה עד יומו האחרון. אותו יום מר ונמהר, שמפל האבנים מחץ את גופו.

האדמה לא תשיב את הסמונים בה. כאבנו ובכינו לא יעוררום לתחיה. כבד האבל, ואף על פי כן פנינו את החיים.

פקדון יקר השאיר לנו ראובן - יצור רך, שזה עתה נולד. קשה היא מידת האלמנות, אך חיינו הקיבוציים אינם יודעים לפחות את הסבל החמרי של אשה שנתאלמנה. אולם מידת היחממות שבעתיים קשה היא לילד הגדל בחוכנו. והן בידינו הוא לתקן, אשר עושה יד הגורל האכזרית.

נדע נא לחסוך זאת הזלזול את היגיון התמידי של אדם, שלא ידע מימיו חסד אבא...